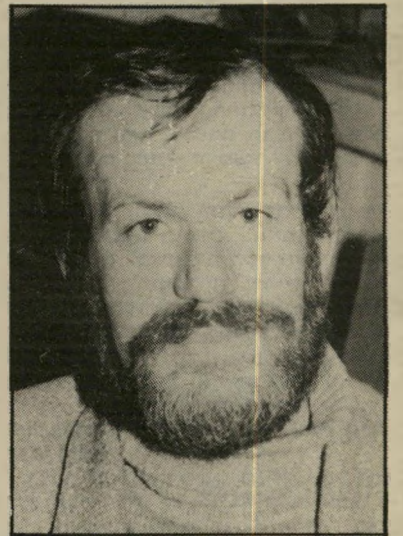

לישראל סגל, שערך מישר מיוחד-במינו במלאת שלוש שנים למילחמת-הלבנון. אחרי שהציבור התרגל שאין הרבה מה לצפות מן הטלוויזיה, וכי רוב תוכניותיה שקעו לתוך אפילת הבינוניות, הפתיע סגל והוכיח שאם רוצים ועובדים, אפשר להציג על המירקע תוכנית מאלפת, כמו בימים הטובים של הטל-וויזיה.

סגל השכיל לערוך מישר שהציג את המילחמה הארוכה מכל ההיבטים שלה — צבאי, חברתי, מדיני-פוליטי. למרות שנראה היה שהכל על מילחמת-הלבנון כבר ידוע, נכתב ונחקר, הובאו בכל זאת בכתבות ובראינות כמה סקופים. בעיקר כרבריו של אריה נאור, מזכיר-הממשלה לשעבר, שסיפר על מישחק-המילחמה שנערך בצדה'ל ושצפה מראש את כישלונה המדיני וה צבאי של המלחמה.

מרתק במיוחד היה לצפות שוב בכל אותם פוליטיקאים, הרוכבים כיום על הגל נגד

עוזר סגל ותשקוט הארץ 40 שנה ויותר

המילחמה, ולראות את התנהגותם בשלבים הראשונים והמכריעים שלה, כאשר נקבעו היקפה ואורכה, כשמנחם בגין, במיטבו" שופך על העם סיסמאות בנוסח: "ותשקוט הארץ ארבעים שנה" (ואולי יותר, אמר). מעניין היה לראות את שימעון פרס מצדיק גם הוא את המילחמה: "פעולה מובהקת של הגנה עצמית". אולי בגלל דבריו אלה, מתנגד היום פרס להקמת ועדת חקירה למילחמת-הלבנון.

חבל שירור ריזן, הכתב המדיני, שריווח על ההצבעה ההיסטורית כנסת לאישור המילחמה, אמר: רבים תמכו בה, מעטים נמנעו, ביניהם מפ"ם ויוסי שריד, לא הוכרז את העובדה שסיעת חד"ש התנגדה למילחמה מן השלב הראשון שלה. גם הראיון עם השר אריאל שרון היה מאלץ. סגל רונן לא התקפלו מול התקפותיו של שרון. הם עמדו מולו באומץ, דבקו בשאלותיהם, ונתנו לה להתפתל כביסאו בנסיון נואש לעגל את הפינות.

חבל שמישרים כאלה, על רמה כל-כך גבוהה, הערוכים כל-כך נכון, הם נדירים על המירקע. הטלוויזיה הוכיחה שהיא עדיין מסוגלת. מרוע אינה מתמידה?

מאחורי המירקע מי יסע לגרמניה?

דוד ויצטום, כתב הטלוויזיה וקול ישראל באירופה, עומד לסיים את תפקידו בחודש אר גוסט. ויצטום הוא איש קול ישראל. לפי הסכם בין הרדיו לטלוויזיה, יש רוטציה בתפקיד — פעם איש רדיו ופעם איש טלוויזיה. הפעם יחליף את ויצטום איש טלוויזיה.

כיתתים יש ארבעה מועמדים לתפקיד: מנשה רז, ישראל סגל, חיים פלטנר וגל סרן.

החלטה היא של אורי פורת, מנכ"ל רשות השידור, כהתייעצות עם מנהלי הרדיו והטל-וויזיה. יש להניח שההכרעה תיפול בשבועות הקרובים.

התלחשויות בכינה אפלה

מתברר שתוכנית-הבידור של הטלוויזיה,

מדוע נקטע שידור המישחק?

עוזר אלרואי מדוע לא ראו

הזמנת לוויין היא דבר יקר מאוד, כשעשר הדקות הראשונות שלו עולות 800-1000 דולר, וכל דקה נוספת 25-45 דולר.

תחנות-הטלוויזיה באירופה אינן נת-קלות בבעיות אלה. מכיוון שאירופה מרושתת כולה בקווי טלוויזיה תת-קרקעיים, ואין להם צורך בלוויין לשידור אירועים המתרחשים ביבשת. גם השידור הזה, שהועבר לישראל, עשה דרכו בחוט עד גרמניה המערבית, ומשם דרך הלוויין לישראל.

למחרת המישחק רצתה הטלוויזיה לשרד דיווחים עדכניים מבליגה. יורם ארבל נשלח לאולפני הטלוויזיה הבלגית. הוזמן זמן-לוויין לשעת מהדורת מבט בארץ וארבל היה צריך להעביר כתבות ששודרו במנאזינים אירופיים, המועברים שלוש פעמים ביום. אך גם הפעם נגמר זמן-הלוויין, וארבל לא הספיק לשרד שידור ישיר מאירופה.

מחלקת-הספורט של הטלוויזיה שלחה לבריטל שדר אחד בלבד, יורם ארבל, שישב באיצטדיון עם 50 שדרים אחרים מכל העולם. איש מהם לא ידע מה קורה ביציעי-הצופים, איש מהם לא ידע שהתמוטט קיר. ארבל גם לא יכול היה לעזוב את עמדת-השידור ולגשת לברר. לכן סיפקו לו מן הארץ מידע על האסון. שקלט מיכאל גורדוס.

הטלוויזיה הבלגית, שהעבירה את המישחק בשידור ישיר, לא צילמה את האסון. מכיוון שבמיגרש הוצבו שבע מצלמות קבועות למקום. בתוך האי-טדיון עצמו. לכן הגיעו תמונות-הזוועה רק למחרת היום. מצלמי-טלוויזיה שהסתורו בבו עם מצלמות ניידות ויכלו לרוץ למקום האירוע.

השידור הזה, ושידור מישחק-הכדורגל הקודם לפני שבועיים, עלו 8500 דולר כל אחד. כל הסכום ממומן על-ידי תשדירי חסות.

למחרת שידור מישחק-הדמים בין ליברפול לבין יובנטוס בבריטל, במיסגרת נמר גביע-אירופה בכדורגל, היו התקפות פרועות על מחלקת-הספורט של הטלוויזיה. רבים כעסו ששידור-המישחק נקטע לפני הסיום, טענו שהטלוויזיה שלחה לבריטל צוות מתוגבר של אנשים, אמרו שכל העניין עלה עשרות אלפי דולארים ועוד כהנה וכהנה השמצות. העובדות:

ישראל נמצאת בקשרים עם שני לוויינים, באמצעות תחנת-השידור בעמק האלה. כל לוויין מסוגל לספק שני ערוצי טלוויזיה (לעומת 10.000 ויותר קווי טלפון ומחשבים). בגלל טכניקה מסובכת, יש להזמין מראש את זמן-השידור, והוא קבוע לשעה מסויימת עד שעה מסויימת. המישחק באותו הערב היה אמור להתחיל בשעה 9.15 בערב ולפי שרון (ישראל), הלוויין הזומן לשעה 9.10 עד חצות. יואש אלרואי, מנהל מחלקת-הספורט בטלוויזיה, לקח זמן-יתר, למרות שמישחק כדורגל אורך שעה וחצי. מכיוון שרצה להבטיח את הצופים גם אם תהיה הארכת במישחק, ורצה לשרד גם את טקס הענקת הגביע למנצחים.

9.30, כשהבין שתחילת המישחק מתעכבת, למרות שאיש עדיין לא ידע את גודל האסון באיצטדיון, ביקש אלרואי מתחנת עמק-האלה שישדרו את הארכת השידור. אז הוברר שזה בלתי-אפשרי, מכיוון שמחצות הלילה הזמנו כל ארבעת ערוצי-השידור.

המישחק התחיל ב-10.41 לפי שרון ישראל (באיחור של שעה ו-26 דקות). למרות האיחור, ולמרות שידעו בארץ שהשידור ייקטע לפני סיום המישחק, שידרו אותו. מתוך תיקווה שמשעה ישתנה ויוכלו להאריך את זמן הלוויין. זה לא קרה בסוף, לרוע המזל.

גם הטלוויזיה הירדנית שידרה באותו הערב את המישחק. כשהיא קולטת אותו מאותו ערוץ השידור שקלטתה הטלוויזיה הישראלית. גם השידור הזה נקטע עם סיום זמן הלוויין. אז עברו הירדנים ללוויין הודי (שאליו הם קשורים, וישראל לא), ששידר את המישחק למיזרח הרחוק, והצליחו לשרד עוד שלוש דקות מן המישחק, עד שגם לוויין זה נקטע.

שלום בפעולה, דווקא וכתה להיכלל בין התוכניות במיסגרת התחרות הראשית על פרס ורד הזהב, ודווקא וכתה בהצלחה, אך לא בפרס. היא נמכרה, מייד אחרי התחרות, לשתי תחנות טלוויזיה באירופה — בבלגיה ובפורטוגל. תחנות רבות אחרות התעניינו ברכישת התוכנית.

פרס ורד הזהב, שהוענק לתוכנית התיז-מורת, בהפקת אולפני-הרצליה, היה במיסגרת תחרות מייגנית של חברות-הפקה פרטיות. אחרי הוכייה קרו לחנוך חסון, שופט בתח-רות מטעם הטלוויזיה הישראלית, שני מיקרים זהים עם שני נציגים שונים של תחנות-טלוויזיה ממזרח-אירופה. ככל פעם גרר אותו אחד מהם לפינה אפלה במיסדרו, שם הסביר לו שהטל-

שומט חסון רק לא ישראל

איזיה של מדינתו דווקא מאוד מעוניינת לרכוש לשידור את התיזמורת, אבל אולי יוכלו היש-ראלים, כטובם, למחוק מעל ההקלטה את השם אולפני-הרצליה, ישראל, ולשים במקומו את השם הבי-בי-סי, וכך יוכל לרכוש את התוכנית לשידור.

מאחורי המיקרופון בן למחלקת החדשות

החברה מודיעין אזרחי ערכה סקרי-האזנה לרדיו (ולא ידעת גלי-צה"ל). את תוצאותיו שלחה לרן בן-ישי, מפקד התחנה. הסקר כלל 1254 מראיינים, ונערך בסוף חודש אפריל. התגלה כי מבין כל התחנות, גל"צ היא האזינה ביותר: 37.6 אחוז, לעומת 22.2 אחוז לרשת ג', 19.8 אחוז לרשת ב', 4.6 אחוז לקול המוסיקה ו-4.2 אחוז לקול השלום.

בין מאויני גל"צ יש ייצוגיות לבני 23-29, בעלי השכלה על-תיכונית, שכירים ועובדי הסקטור הציבורי ובעלי הכנסה בינונית.

לגבי יומני-החדשות של גל"צ נשאלה השא-לה: "האם הנך מאזין ליומני החדשות של גל"צ?" התוצאה: בכל יום באופן קבוע — 48 אחוז, מיספר פעמים בשבוע — 31 אחוז, פעם בשבוע — 0.6 אחוז, לפעמים — 17.2 אחוז ואף פעם לא — 2.7 אחוז.

בין המאוינים ליומנים התגלה שיש ייצוגיות לילידי אסיה ואפריקה, בני 40-49, בעלי השכלה עממית ותיכונית חלקית ומלאה, בעלי הכנסה נמוכה-יחסית ומי שגרים בצפיפות דיור גבוהה. 80 אחוז ממאויני גל"צ מאוינים ליומנים פעם בשבוע, גם בין מאויני רשתות אחרות. שאלה נוספת: בגלל קיצוצים בתקציב, יש אפשרות שמחלקת-החדשות תיסגר. איוו אפשרות אתה מעדיף? התוצאה:

שהמחלקה תיסגר ולא יצמצמו תוכניות אחרות: 10.6 אחוז.

שיצמצמו תוכניות אחרות ולא יסגרו את מחלקת-החדשות: 77 אחוז.

בתוככי הרשות יש תיקווה

מסתמנת תיקווה חדשה לפתור את בעיית מנהל-הטלוויזיה ובחירת המנהלים העתידיים של הרדיו והטלוויזיה בעברית ועברית.

כישית מליאת רשות-השידור השבוע אושר סוף-סוף הנוסח הסופי והמוחלט (בינתיים), הקובע את נוהל בחירת המועמדים. המיסמך נקרא, נוהל למינוי נושאי משרות בכירות" (וכלומר אינו מיכרו, אלא מינוי).

ועדת-המינויים תכלול את יו"ר הוועד המנהל, מיכה ינן, הוא יבחר בשני חברים נוספים מן הוועד וארבעה חברי-מליאה, שאינם חברי-ועד. בוועדה יהיה חבר גם מנכ"ל רשות-השידור, ושני נציגים מאגודת-העיתונאים.

כל שלושה חברי-ועדה יכולים להמליץ על מועמד. חוץ מזה רשאי כל עובד רשות-השידור וכל חבר באגודת-העיתונאים להגיש מועמדותו.

הגדרת הכישורים הדרושים — שפוצצה את המיכרו הקודם — לא תכלול הפעם את הצורך בתואר אקדמי. אלא שוויתור זה הוא רק לגבי בחירתו של מנהל-הטלוויזיה הפעם. בנושא זה היה ויכוח בין חברי-המליאה, שחלקם דרשו תעודה אקדמית, ובין ד"ר ישראל סלג, חבר הוועד-המנהל, הידוע בתמיכתו ברון שילון שאינו מחויק בתעודה אקדמית רישמית, למרות שלמד שלוש שנים אוניברסיטאיות. פלג אמר: "השכלה לא הפריעה לאיש להישאר בור".